

Hàn Mặc Tử

Hồn Là Ai

Hồn là ai ? Là ai ? Tôi chẳng biết,
Hồn theo tôi như muốn cột tôi chơi.
Môi đầy hương tôi không dám ngậm cười,
Hồn vội mớm cho tôi bao ánh sáng...

Tôi chết giả và no nê vô vụn,
Cười như điên, sắc súa cả mùi trắng.
Áo tôi là một thứ ngợp hơn vàng,
Hồn đã cấu, đã cào, nhai ngấu nghiến !

Thịt da tôi sượng sần và tê điếng,
Tôi đau vì rừng rợn đến vô biên,
Tôi chìm hồn xuống một vũng trắng êm,
Cho trăng ngập trắng dồn lên tới ngực.

Hai chúng tôi lặng yên trong thổn thức,
Rồi bay lên cho tới một hành tinh,
Cùng ngả nghiêng lẫn lộn giữa muôn hình,
Để gào thét một hơi cho rồn ốc,

Cả thiêng đàng, trần gian và địa ngục
Hồn là ai ? Là ai ? tôi không hay,
Dẫn hồn đi rờn rã một đêm nay,
Hồn mệt là mà tôi thì chết giấc.